

Всешведський конкурс імені Василя Стефаника

6 березня – 14 травня 2026 року

🌐 stefanyk.supportforukraine.se

✉ stefanyk@supportforukraine.se

Номінація “Найвиразніше перевтілення
літературного героя”

Новела “Коли я виросту”

Авторка: Аліса Струмilenко

9 клас, Fågelbacksskolan, м. Мальме

Цей твір узяв участь у Всешведському конкурсі імені Василя Стефаника. Текст можна використовувати лише з ознайомчою або освітньою метою. **Будь-яке копіювання повністю або частково без згоди автора суворо заборонене.**

Detta verk deltog i Sveriges ungdomstävling i prosa tillägnad Vasyl Stefanyks arv. Texten får endast användas i utbildnings- eller informationssyfte. **All kopiering av hela eller delar av texten utan författarens tillstånd är strängt förbjuden.**

Коли я виросту

Аня сиділа та дивилася у вікно. Вона стежила за машинами що їхали у різні боки, усі з різними водіями з власними життями. Вона також хотіла собі цікаве життя, але дещо їй заважало.

Аня вже довго не виходила з дому. Вона придумала собі декілька нових хобі, наприклад вишивання та малювання. Але Аня сумувала за своїм старим життям та тим, що чекало її на вулиці.

Після того, як пройшло трохи часу, Ані стало нудно та вона захотіла чимось зайнятися. Аня почала ритися по своїх ящиках та шукати папір, на якому вона могла помалювати, але не могла знайти жодного чистого аркуша. У розпачі вона почала розкидати розмальований папір по всій кімнаті. Раптово вона помітила лист на підлозі з її власним ім'ям. Зацікавлено, вона відкрила його та обережно почала читати.

“Привіт, майбутня я. Сьогодні 31 березня, і це звичайно, наш день народження! Я хотіла написати тобі цього листа, щоб нагадати тобі, як тобі раніше жилося. Прямо зараз я дуже стараюся стати найкращою гімнасткою у всій групі, але останнім часом у мене трохи болять ноги. Можливо мені просто треба більше старатися, та все вийде. Коли я виросту, я хочу стати професійною гімнасткою та поїздити по всій Європі. Але, навіть якщо в мене не вийде стати гімнасткою, будь ласка, пообіцяй мені здійснити навколосвітню подорож.”

Аня перестала читати. Її пальці легко тремтіли поки вона тримала аркуш. Ці слова ніби були написані кимось іншим. Кимось, кого вона більше не впізнавала. Вона знову перевела погляд на вікно. Небо було таким же сірим як і завжди. Машини продовжували проїжджати повз, нібито світ за вікном рухався у власному темпі. Але у неї в кімнаті, все наче зупинилося.

“Пообіцяй мені здійснити навколосвітню подорож.” Аня кілька разів перечитала останнє речення. Слова майже боляче було казати вголос. Вона заплющила очі.

Вона раптово накрилася спогадами. Гімнастична зала наповнена сміхом, її руки що хапались за обручі, її легке тіло, що взлетало у повітря. Вона нібито це відчувала знову. Ту ж саму свободу. А потім.. падіння, крики та темрява.

Аня різко розплющила очі й глибоко вдихнула. Лист усе ще лежав у неї на колінах. Вона провела пальцем по вступному реченні, що було написаним дитячим почерком. “майбутня я..” Вона подивилася на розкидані по підлозі аркуші. Малюнки, незакінчені ескізи, спроби заповнити дні хоч якимось сенсом.

Вона знову глянула на лист. Молода Аня була впевненою. Такою переконаною, що все можливо, якщо достатньо старатися. “можливо, мені треба більше старатися.” ці слова боляче кольнули. Вона відчула у собі суміш смутку та злості. “Але я ж справді старалась.”. У кімнаті лишилась тиша.

Через деякий час, вона подивилася вниз, на свої ноги. Вона побачила плед, що нерухомо лежав на її ногах. Обережно вона підняла край. Її ноги лежали без жодного руху. Худі, наче належали іншому. Вона знову накрила їх пледом. Їй не подобалось бачити себе в такому стані.

Аня нахилила голову назад і почала думати. Молодша версія її просто просила про обіцянку. Не про досконалість, а просто подорожування. “Але як мені це вдасться?” прошепотіла Аня. З глибоким видихом, вона знову подивилася у вікно.

Аня знову почала розглядати всі деталі. Машини, дороги, небо та навіть автобусну зупинку. Вона вже довго не їздила на транспорті, особливо на автобусі. Раптово, вона помітила що пані що сиділа на інвалідному кріслі, виїхала з автобуса. Вона возила за собою валізу з різними прапорами світу.

Аня відчула як щось змінилося. Невелике, але достатньо щоб дати їй нову мотивацію. Вона знову підняла листа, та тихо сказала “добре. я обіцяю”. Вона взялася за колеса свого інвалідного крісла, та під'їхала трохи ближче до вікна. Цього разу, коли вона дивилася на все що відбувалося на вулиці, вона вже не думала про те що втратила. Коли вона дивилася на дороги, у перший раз за довго, вони вже не здавалися закритими.